

РЕШЕНИЕ

№ 1374

гр. Варна, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Галина Чавдарова

Членове: Диана К. Стоянова
Радостин Г. П.

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Радостин Г. П. Въззивно гражданско дело №
20223100501860 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба с вх. № 19863/24.03.2022 г. на Н. П. Г., чрез пълномощника адв. К. М. и въззивна жалба с вх. № 20372/28.03.2022 г. на "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, чрез пълномощника юриск. Н. Г., против решение № 470/25.02.2022 г., поправено с решение № 2420/20.07.2022 г., постановено по гр.д. № 10388/2021 г. по описа на ВРС.

Подадена е въззивна жалба вх. № 19863/24.03.2022 г. от Н. П. Г., чрез пълномощника адв. К. М., против Решение № 470/25.02.2022 г., поправено с решение № 2420/20.07.2022 г., постановено по гр.д. № 10388/2021 г. по описа на ВРС, в частта, в която е отхвърлен предявения от Н. П. Г., ЕГН ***** против "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, иск за разликата над присъдената сума от 5517.76 лева до пълния претендиран размер от 5817.76 лева, представляваща застрахователно обезщетение по застрахователни полици с № 603018182/1312171000154 от 01.06.2017г., №03018182/13121810001357 от 22.05.2018г. и №03058182/13121910003140 от 17.04.2019г. за застраховки „Професионална отговорност“ - „Отговорност на частните съдебни изпълнители“ във връзка с настъпило застрахователно събитие – платени на М.Х.Щ. от ищеца суми за вреди настъпили вследствие професионалната му дейност, присъдени с влезли в сила на 18.12.2020г. Решение №3114/14.07.2020г. по гр.д. №19651/2019г. по описа

на ВРС и Решение №1806/18.12.2020г. по в.гр.д. №2558/2020г. по описа на ВОС, отхвърлен е иска за заплащане на обезщетение за забава за периода от 12.01.2021г. до 14.06.2021г. за горницата над присъдените 236.86 лева до претендираните 255.35 лева.

В жалбата се излага, че решението на първоинстанционния съд в обжалваната част е неправилно. Излага, че ВРС неправилно е тълкувал плащането на сумата от 300 лева, за която искът е отхвърлен. Излага, че ВРС е нарушил процесуалния закон като не е отчел СПН на влезлите в сила решения на ВРС и ВОС, с които ЧСИ Г. е осъден да заплати на М.Щ. тази сума, представляваща част от сумата от 1700 лева. Излага, че върху отхвърлената част се дължи лихва за периода от 12.01.2021г. до 14.06.2021г.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК застрахователят, чрез пълномощник юриск. Н. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че постановеното първоинстанционно решение в отхвърлителните части и възприетите в него мотиви са в унисон със събраните в хода на производството доказателства и при правилно приложение на материалните и процесуални правни норми в обжалваната от застрахователя част. Счита решението на ВРС за правилно и законосъобразно в отхвърлителната част, поради което отправя искане за потвърждаването му.

Подадена е въззивна жалба с вх. № 20372/28.03.2022 г. на "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, чрез пълномощника юриск. Н. Г., против решение № 470/25.02.2022 г., поправено с решение № 2420/20.07.2022 г., постановено по гр.д. № 10388/2021 г. по описа на ВРС, в частта, в която "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788 е осъдена да заплати на Н. П. Г., ЕГН ***** сумата от 5517.76 лева, представляваща застрахователно обезщетение по застрахователни полици с № 603018182/1312171000154 от 01.06.2017г., №03018182/13121810001357 от 22.05.2018г. и №03058182/13121910003140 от 17.04.2019г. за застраховки „Професионална отговорност“ - „Отговорност на частните съдебни изпълнители“ във връзка с настъпило застрахователно събитие – платени на М.Х.Щ. от ищеца суми за вреди настъпили вследствие професионалната му дейност, присъдени с влезли в сила на 18.12.2020г. Решение №3114/14.07.2020г. по гр.д. №19651/2019г. по описа на ВРС и Решение №1806/18.12.2020г. по в.гр.д. №2558/2020г. по описа на ВОС, както следва: 1000 лева за неимуществени вреди и 135,01 лева - законна лихва върху сумата от 02.09.2019г. до 30.12.2020г.; 1400 лева за имуществени вреди и 229,52 лева - законна лихва върху сумата от 02.09.2019г. до 30.12.2020г.; 693,23лв. – разноски по гр.д. №19651/2019г. на ВРС и 660 лева - разноски по гр.д. №2558/2020г. на ВОС; платени по сметка на ВОС 200 лева – възнаграждение на вещо лице и платено 1200 лева адвокатско възнаграждение на адв. А. К., ведно със законната лихва върху главницата считано от подаване на иска 14.07.2021г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 236.86 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 12.01.2021г. до 14.06.2021г.

В жалбата се излага, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на застрахователя по застраховката „Професионална отговорност“. Твърди се, че причинените вреди от ЧСИ Г. са вследствие на проявена груба небрежност, поради което представляват

изключен риск. Твърди се, че действията на ЧСИ Г. след настъпването на основание за прекратяване на ИД са противоправни. ЧСИ е следвало служебно да вдигне наложените възбрани и запори. Освен това, ЧСИ е засегнал несеквестируем доход на длъжника, въпреки че е бил уведомен от длъжника за размера на дохода си.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК Н. П. Г., чрез пълномощника адв. К. М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че постановеното първоинстанционно решение в осъдителните части и възприетите в него мотиви са в унисон със събраните в хода на производството доказателства и при правилно приложение на материалните и процесуални правни норми в обжалваната от застрахователя част. Счита решението на ВРС за правилно и законосъобразно в обжалваната от застрахователя част, поради което отправя искане за потвърждаването му.

В насроченото пред въззивния съд открито съдебно заседание пълномощникът на Н. П. Г. - адв. К. М., моли за потвърждаване на първоинстанционното решение в осъдителната му част, отмяна в отхвърлителната му част и присъждане на направените по делото разноски.

В насроченото пред въззивния съд открито съдебно заседание застрахователят не изпраща представител. С депозирано преди съдебно заседание становище пълномощникът на застрахователя поддържа жалбата и моли да бъде уважена, а жалбата на Н. П. Г. – отхвърлена.

За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното от фактическа и правна страна:

Производството пред районния съд е образувано по исковата молба на Н. П. Г. против "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД за заплащане на сумата от 5817.76 лева, представляваща застрахователно обезщетение по застрахователни полици с № 03018182/1312171000154 от 01.06.2017г., №03018182/13121810001357 от 22.05.2018г. и №03058182/13121910003140 от 17.04.2019г. за застраховки „Професионална отговорност“ - „Отговорност на частните съдебни изпълнители“ във връзка с настъпило застрахователно събитие – платени на М.Х.Щ. от ищеца суми за вреди настъпили вследствие професионалната му дейност, присъдени с влезли в сила на 18.12.2020г. Решение №3114/14.07.2020г. по гр.д. №19651/ 2019г. по описа на Варненски районен съд и Решение №1806/18.12.2020г. по в.гр.д. №2558/2020г. по описа на Варненски окръжен съд, както следва: 1000 лева за неимуществени вреди и 135.01 лева - законна лихва върху сумата от 02.09.2019г. до 30.12.2020г.; 1700 лева за имуществени вреди и 229.52 лева - законна лихва върху сумата от 02.09.2019г. до 30.12.2020г.; 693,23лв. – разноски по гр.д. №19651/2019г. на ВРС и 660 лева - разноски по в.гр.д. №2558/2020г. на ВОС; платени по сметка на ВОС 200 лева – възнаграждение на вещо лице и платено 1200 лева адвокатско възнаграждение на адв. А.К., както и сумата от 255.35 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 5817.76 лева за периода от 12.01.2021г. до 14.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата считано от подаване на иска – 14.07.2021г. до окончателното й изплащане.

Излага, че по предявения от М.Х.Щ. против ЧСИ иск, застрахователят е участвал в първоинстанционното и въззивното производство и мотивите на двете решения постановени в тях имат обвързваща сила на основание чл. 223, ал.2 от ГПК в отношенията между ЧСИ Н. П. Г. и "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД. С уведомление за изплащане на суми по застраховка „Професионална отговорност“ с изх. № 159/07.01.2021г., получено от застрахователя на 12.01.2021г., ищецът го уведомил за крайния изход на правния спор, за размера на дължимите суми, за направените разноски във връзка със защитата му по делото и за извършеното плащане към М.Щ. на 30.12.2020г., като също така е заявил претенцията си спрямо застрахователя за заплащане на основание сключените с него застрахователни полици на застрахователно обезщетение и е посочил своя банкова сметка. В отговор застрахователят го е уведомил, че отказва да заплати обезщетението поради неспазване от застрахованото лице „всички законови изисквания на българското законодателство, както и етичните норми и правила“, регламентиращи професионалната му дейност, както и че е предприел „действия в разрез с тях при груба небрежност“. Ищецът сочи, че доводите за отказ от изплащане на обезщетението от страна на ответника са неоснователни, тъй като посочената застраховка се сключва на основание чл. 25 от ЗЧСИ и следва да покрива виновно неизпълнение на задълженията на частния съдебен изпълнител във връзка с неговата професионална дейност.

С писмен отговор застрахователят оспорва иска. Излага, че предприетите действие на ЧСИ по заповест и удържки са противоправни и са извършени при неспазване на законовите изисквания на българското законодателство и представляват груба небрежност. Посочва също така, че сключеният между застрахования и застрахователя договор се основава на свобода на договарянето по чл. 9 ЗЗД и че въз основа на това в същия страните са се споразумели и за такива рискове, които застраховката следва да не покрива, като един от тях е причинени вреди вследствие на проява на груба небрежност или на действия противоречащи на професионалната етика от страна на ЧСИ, т.е тези вреди представляват т.нар. изключен риск и за тях договор изобщо не е сключван. В случай, че искът бъде приет за основателен се оспорва по размер, като ответникът счита, че не дължи изплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева и сумата от 300 лева, която не е платена от застрахования като компенсация за причинени вреди и поради това не следва да му я възстановява.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбите и отговорите, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбите, иницирали настоящото възивно произнасяне, са подадена в срок, от надлежно легитимирани страни, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените предели на въззивна проверка, съставът на ВОС, намира, че обжалваното

решение е валидно и допустимо. Съобразно обстоятелствата, посочени в исковата молба и отправеното до съда искане, спорът правилно е квалифициран.

С доклада по делото ВРС е приел на основание чл. 146 ал. 1 т. 3 и т. 4 ГПК за безспорни и ненуждаещи се от доказване по делото обстоятелствата, че между страните е имало сключени договори за застраховка „Професионална отговорност“ - „Отговорност на частни съдебни изпълнители“ съобразно застрахователни полици с № 03018182/1312171000154 от 01.06.2017г. (за периода от 08.06.2017г. до 07.06.2018г., 03018182/13121810001357 (за периода от 08.06.2018г. до 07.06.2019г. и №03058182/13121910003140 от 17.04.2019г. (за периода от 22.05.2019г. до 21.05.2020г.); изплатени от ЧСИ Н. П. Г. на М.Х.Щ., ЕГН ***** във връзка с гр.д. №19651/2019г. на ВРС и гр.д. №2558/2020г. на ВОС суми в размер от 1000 лева – неимуществени вреди със 135.01 лева законна лихва върху сумата от 02.09.2019г. до 30.12.2020г., 1700 лева – имуществени вреди с 229.52 лева законна лихва върху сумата от 02.09.2019г. до 30.12.2020г., 693.23 лева – разноски по гр.д. №19651/ 2019г. на ВРС и 660 лева - разноски по гр.д. №2558/ 2020г. на ВОС; както и по сметка на ВОС 200 лева – възнаграждение на вещо лице и 1200 лева адвокатско възнаграждение на адв. А. К..

Претенцията на ищеца се основа на чл.435 от КЗ, съгласно която разпоредба ако е удовлетворил увреденото лице, застрахованият има право да получи от застрахователя застрахователното обезщетение в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност) и на покритието по застрахователния договор и при спазване изискванията на чл. 434.

Основният спор между страните е относно приложението на Наредба № 2 от 6.02.2006 г. за задължителното застраховане на частните съдебни изпълнители и дали действията на ЧСИ представляват груба небрежност.

Въззивният съд намира, че с чл.5 от Наредба № 2 от 6.02.2006 г. са уредени случаите, когато застрахователят не дължи изплащането на обезщетение за вреди на увредени лица, но тази разпоредба е неприложима в отношенията между ЧСИ и застрахователя, които се подчиняват на императивните разпоредби на КЗ и на клаузите на договора за застраховка „Професионална отговорност“.

В отговора на исковата молба, както и в подадената от него въззивна жалба, застрахователят поддържа, че не дължи заплащането на застрахователно обезщетение на ЧСИ, защото действията му след настъпването на основание за прекратяване на ИД са противоправни и са вследствие на проявена груба небрежност. Освен това, ЧСИ е засегнал несеквестируем доход на длъжника, въпреки че е бил уведомен от длъжника за размера на дохода си, което също представлява груба небрежност. Възраженията на застрахователя се основават на т.9.9. от раздел IV на Общите условия по договора за застраховка „Професионална отговорност“, съгласно която застрахователят не дължи обезщетение за вреди, причинени при или от умишлени или противоречащи на професионалната етика действия, предоставяне на невярна информация или при груба небрежност от страна на застрахования.

Въззивният съд намира, че изводът за наличие или липса на груба небрежност в поведението на даден правен субект, е обусловен изцяло от конкретните обстоятелства на всеки отделен случай. В случая фактът, че действията на ЧСИ са противоправни, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че при извършването им ищецът е действал с груба небрежност. Обстоятелството, че в решението по в.гр.д. №2558/ 2020г. на ВОС е прието, че след 07.05.2016 г. изпълнителното производство е било прекратено по право на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК, поради което действията по налагане на заповест със заповестното съобщение от 26.01.2018г. и извършваните удръжки от възнаграждението на ищеца в периода от м.02.2018г. до м.05.2019г. са предприети при липса на висящо изп. производство, не води до обоснован извод за груба небрежност от страна на застрахования. По въпроса за извършване на изпълнителни действия след настъпването на перемпция е налице противоречива практика. В Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б., е прието, че „когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела“.

Предвид гореизложеното, въззивния съд намира, че действията на ЧСИ предприети след настъпване на перемпция не са извършени при груба небрежност. Действията на ЧСИ, с които е разпоредил молбата на длъжника от 22.06.2018г. (с която го е уведомил, че получава под минималния доход) да се приложи по изпълнителното дело, същото не представляват груба небрежност. Според чл.446, ал.1 ГПК, ако изпълнението е насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата, може да се удържа само определена част от месечното възнаграждение в зависимост от размера му и обстоятелството дали длъжникът има деца. Съгласно ал.2 на чл.446, ал.1, месечното трудово възнаграждение по ал. 1 се определя, след като се приспадат дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски. Заповест върху трудовото възнаграждение се налага чрез изпращане от съдебния изпълнител на заповестно съобщение до работодателя, в което се посочват размерите, които следва да удържа работодателя, в зависимост от размера на възнаграждението и обстоятелството дали длъжникът има деца (чл.446, ал.1, т.1-3 ГПК). Работодателят следва да прецени размера на удръжките от трудовото възнаграждение за

всеки месец, след приспадане на дължимите данъци и задължителни осигурителни вноски. Именно поради това, разпореждането на ЧСИ молбата на длъжника от 22.06.2018г. да се приложи по изпълнителното дело не представлява груба небрежност.

При това положение не може обосновано да се приеме, че действията на ЧСИ в конкретния случай са проява на груба небрежност и/или противоречащи на професионалната етика. Не са установени конкретни действия на ЧСИ, които и най-небрежният съдебен изпълнител би предприел при конкретната фактическа обстановка.

Ето защо, поддържаното във въззивното производство оплакване за допусната груба небрежност от страна на ЧСИ се преценява като неоснователно. Застрахователя не установи твърденията си, че е налице изключен риск, съгласно Общите условия, както и че има право да откаже заплащането на застрахователно обезщетение.

По отношение на въпроса относно размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да бъде съобразено обстоятелството, че сумата от 300 лева е била по сметка на ЧСИ и същата не е била разпределена на вискателя. Обстоятелството, че ЧСИ е бил осъден да заплати на М.Х.Щ. всички извършени удържки от трудовото му възнаграждение в общ размер от 1700 лева, не означава, че вредата за ЧСИ е в размер на 1700 лева. На вискателя са били преведени само 1400 лева, а сумата от 300 лева е останала по сметка на ЧСИ. Поради това вредата за ЧСИ по това перо е 1400 лева, или общо 5517.76 лева. Поради това, застрахователното обезщетение, което се следва на ЧСИ възлиза на 5517.76 лева. Обезщетението за забава се дължи върху главницата от 5517.76 лева и възлиза на 255.35 лева.

Предвид гореизложеното, въззивният съд намира, че като е уважил иска в размер на сумата от 5517.76 лева и го е отхвърлил за горницата над 5517.76 лева до претендираните 5817.76 лева, уважил е иска по чл.86 от ЗЗД за 236.86 лева и го е отхвърлил за горницата над 236.86 лева до претендираните 255.35 лева, ВРС е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид изхода от спора разноски се дължат на страните на основание чл.78, ал.3 ГПК. В полза на адв. К. М. се дължи адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата вр. чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определено към датата на постановяване на решението на 617.73 лева. С оглед изхода от спора и на основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 от ГПК в полза на застрахователя следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 470/25.02.2022 г., поправено с решение № 2420/20.07.2022 г., постановено по гр.д. № 10388/2021 г. по описа на РС-Варна.

ОСЪЖДА "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, със седалище гр. София, да заплати на адвокат К. М., ЛН *****, АК-Варна, адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на **617.73 лева**.

ОСЪЖДА Н. П. Г., ЕГН *****, от ***** да заплати на "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, със седалище гр. София, юрисконсултско възнаграждение в размер на **100 лева**, на основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 от ГПК

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен касационен съд на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____